

PLAATS VAN HERINNERING

Daan Schuijt

HET FIORETTICOLLEGE IN LISSE

In het dorp staat het Fioretti bekend als 'de leerfabriek'. Niet dat wij de reputatie hebben bijzonder streng te zijn of bij iedere onvoldoende naar huis te bellen. Nee, het gebouw lijkt gewoon echt op een fabriek. Alleen het ontbreken van een flinke schoorsteen doet vermoeden dat het niet om industrie gaat.

Het huidige gebouw staat er sinds 1972. Oudere collega's beweren dat de toenmalige rector zes miljoen gulden van de overheid kreeg om een nieuwe school neer te zetten en besloot er maar vier miljoen uit te geven. Het restbedrag werd teruggestort. Matigheid behoort immers tot de goede katholieke traditie waarin onze school in 1956 werd opgericht. Duurzaamheid is niet zo snel terug te vinden bij de zeven deugden. Ruim 35 jaar later eisen de houten kozijnen overdreven veel onderhoud, brandt de zon dwars door het dunne enkele glas, kan de verwarming of uit of op kooktemperatuur en kunnen de toiletten niet vervangen worden, omdat de betreffende onderdelen door

geen fabrikant meer gemaakt worden. Stukken muur brokkelen af, in de noodlokalen zakt soms een leerling met zijn stoelpoten door de vloer en de schoolborden zijn al lang niet meer stofvrij.

Toch wordt de geplande nieuwbouw met gemengde gevoelens onthaald. Onze school heeft karakter. Het is namelijk een echt schoolgebouw. Volledig ingericht naar de eisen en opvattingen van begin jaren zeventig. Leerlingen hebben lekker de ruimte: er zijn grote trapportalen met onverwoestbaar natuursteen, brede gangen, een immens achterplein waarop met gemak een scooterrace kan worden georganiseerd en een sportveld zo groot als een woonwijk. De kantine heeft de afmetingen van een AC-restaurant en in de aula kun je ongestoord met vijfhonderd man ochtendgymnastiek doen...

Voor de leraren is het eenvoudig en overzichtelijk. Een lokaal is krap, maar mag geheel naar eigen inzicht worden opgetuigd tot iets dat lijkt op een intieme woon-/studeerkamer voor dertig man. Her en der over het gebouw verspreid staan nog voldoende gekke oude kastjes of opbergsystemen die je de klas in kunt slepen of op de gang kwijt kunt. In het hok van de conciërge staat altijd een goedgevulde snoeppot. De aula is een heerlijk toevluchtsoord om toneel te spelen, projecten te doen en muziek te maken. De personeelskamer doet ook dienst als visrestaurant tijdens de jaarlijkse mosselavond, als 'uithuillounge' na een heftige ouderavond, als instant-kinder-

opvang als de oppas thuis niet op kwam dagen en ga zo maar door.

Sinds 1989 ben ik aan het Fioretticollege verbonden. Eerst als leerling en na een tussenpoos van krap tweeënhal jaar als leraar. Ik kan mij de school niet anders voorstellen dan zoals ik die hierboven beschrijf. Nog steeds weet ik waar ik mijn fiets toen neerzette, zodat ik na school precies uitkwam bij dat mooie meisje uit de vijfde (die ik een week later heftig zoenend met die jongen uit de zesde in het fietsenhok zag). De plek waar ik nu werk, is dezelfde waar ik vier jaar in de banken zat tijdens economie. Soms hangen er nog dezelfde posters of is die merkwaardige kamerplant nog steeds niet overleden. Het gebouw herbergt veel mooie herinneringen. Maar ideaal is het toch echt niet. Reünisten zijn altijd stomverbaasd als zij zien dat er na tien of twintig jaar nauwelijks iets aan hun school is veranderd. Daar hebben zij gelijk in. Het onderwijs is de laatste decennia heel snel veranderd, net als de hele samenleving. Functiedifferentiatie, meer aandacht voor de individuele leerling, deugdelijke internet- en computerfaciliteiten, samenwerkruimten, werkplekken en inpandige klimaatbeheersing. Het gaat allemaal maar net in een gebouw uit 1972. Of, als je het goed wilt doen, eigenlijk net niet. Dan heb je gewoon een nieuw gebouw nodig. Een echt schoolgebouw van pak 'm beet anno 2010. Wat mij betreft nemen ze alleen de oude fietsenstalling mee.